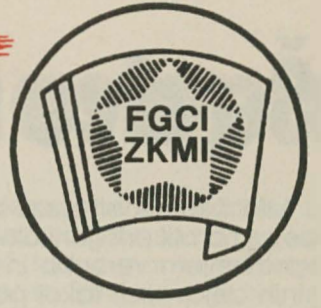

PEST

Glasilo Zveze komunistične mladine Italije - št. 1./II. - Priloga Dela št. 9. - T R S T - 30. aprila 1987

Čemu pravzaprav 1. maj?

Marsikdo se sprašuje, če niso prvomajske rdeče zastave, proslave, povorke le obred, vsakoletna procesija, v spomin na nekaj, kar je bilo nekoč in ne obstaja več.

Prvi maj pa ni to, ni obujanje spominov, temveč obnavljanje ljudskega klica po enakopravnosti, miru, sožitju. Ne moremo si dovoliti obnavljanja časov, ko se je moralo ljudstvo, s tisoči misli in tisoči pesti upirati fašizmom in se boriti za pravico do kruha, do življenja, ker ti časi še niso minili. Preveč ljudi še strada v Afriki, Aziji, Južni Ameriki zaradi Reaganovih multinacionalk. Preveč krvi se dan za dnem preliva zaradi fašističnih diktatur v latinski Ameriki in Južni Afriki ali v Afganistanu.

Vzdušje vračanja starih bitk in starih zmag, ki v tem času preplavlja ulico, vas, trg nas mora le vabiti k novim bitkam za enakopravnost, svobodo, demokracijo. Vsi se moramo zavedati, kako nas v sami Italiji nekateri krogi dobesedno vlečejo za nos. Na naši koži smo mladi

občutili, kako nam je minula vlada «kradla prihodnost». Okusili smo inkompetenco ministra za šolstvo, ki je vodila šolsko institucijo monarhično, brez upoštevanja mnenja dijakov in izvedencev. Priča smo bili tudi izjavam Donat Cattina, ki nam je skušal dopovedati, da je ljubezen greh in končno, po drugih podobnih oslarijah gledamo to igro z referendumi, ker nekateri mislijo, da je odločanje o naši bodočnosti poststranska zadeva in ne neoporečna pravica nas državljanov.

Pot do vsestranske pravice je še dolga in dolga bo naša bitka, na domačih in tujih tleh.

Prilagoditi moramo institucije realnim potrebam ljudstva, predvsem mladih, ki smo ljudstvo prihodnosti, začeni s šolo, ki je tista, ki nas pripravlja in po svoje oblikuje. Ravno na šoli se mora začeti tekma k boljšemu svetu, ravno tu moramo začeti slediti navku Antonija Gramscija, ki nas, 50 let po svoji smrti spodbuja, naj bomo strankarski, naj se vsak pri svojem zavzame za

gradnjo boljšega sveta. Ni potrebno orožje, ni potrebno fizično nasilje. Potrebna pa je vztrajnost nas vseh v naših političnih in kulturnih bitkah za boljši svet in pogum, ki nam omogoča premostitev katerekoli ovire, kateregakoli delnega poraza.

T B

SEKCIJA KPI KRIŽ
Krožek mladih komunistov
zahodnega Krasa

prirejata

PRVOMAJSKI PRAZNIK

1. in 2. maja v KRIŽU

Program:

1. maja:

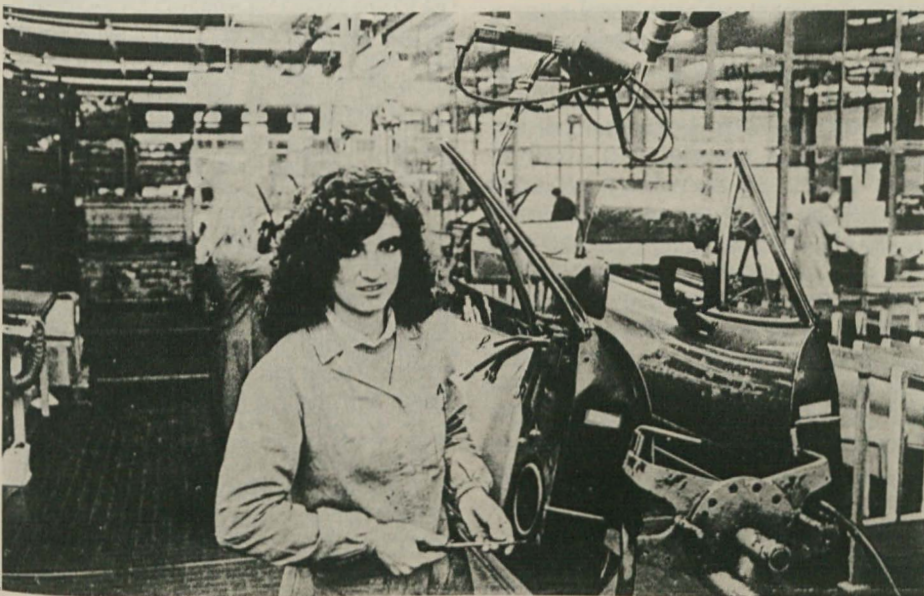
- ob 9.00 odprtje kioskov
- ob 17.30 nastop kriške godbe na pihala, moškega pevskega zbora Vesna in pozdravna govora tov. Polija in Spetiča
- zvečer ples z ansamblom **DON JUAN**

2. maja:

- ob 15.00 odprtje kioskov
- zvečer bo ples z ansamblom **HENCEK IN NJEGOVI FANTJE**.

Delovali bodo dobro založeni kioski.

Vabljeni!

Še dve besedi o učenju verouka

Mladi komunisti zveze srednješolcev smo bili prisiljeni ukvarjati se z vprašanjem verouka in nadomestnih dejavnosti takoj po slavnem konkordatu, ko smo pričakovali, kaj bo pravzaprav iz nas, dijakov, ki smo se odrekli verouku, in kaj bomo pravzaprav počenjali med tistimi fantomatskimi prostimi urami.

Pravega odgovora na to vprašanje še nismo dobili, čeprav je ministrstvo poskbelo za kilograme okrožnic, ki so se med sabo izpodbijale, večina teh pa sploh ni prišla do pristojnih oseb. Kje in kako se bodo odvijale nadomestne dejavnosti so potem odločali profesorji sami in usoda dijakov je odvisela od inteligence in poštenja le teh. To je omogočilo, da se je razvila takšna situacija, iz katere so zrastle nove diskriminacije in zapostavljenja.

Veliko dijakov se je znašlo, že pri vpisu, pred izsiljevanjem: ali k verouku, ali pa v «kot».

Poraja se nam, ob takih primerih vprašanje: «je li mogoče, da ostajajo s strani inštitucij take diskriminacije na podlagi političnih ali verskih razlik, med posamezniki, v državi, ki ima za sabo več kot 40 let demokratične tradicije?». Odgovor na to vprašanje nas niti malo ne razveseli, kajti do prave demokracije bomo prišli le, ko bo vlada re-

snično zastopala ljudstvo, skušala resnično reševati probleme države in ne le demagoško izkoriščati razlike med državljani.

Nerešeni problemi, ki so nastali v zvezi z veroukom in nadomestnimi dejavnostmi so le dokaz, kako je bila minula vlada gnila. Falcuccijska je vodila svojo politiko vsestransko porazno, ker ni hotela upoštevati mnenja preprostih dijakov, ki dan za dnem doživljajo protislovja šole in vejo o teh sigurno več kot minister sam. Mladi komunisti si seveda od prejšnje vlade, ministra, konkordata nismo pričakovali nič dobrega, ne reforme učnih načrtov in niti spremembe normative v zvezi z učenjem verouka, ker se Krščanska demokracija, ki drži od vedno v rokah ministrstvo za šolstvo, še opira na predsodke in miselne navade, ki so bili tipični za čase inkvizicije, ko je katoliška cerkev koznovala vse, kar se ni držalo katoliških dogem.

Upri smo se takemu ravnanju in upirali se bomo, dokler ne bo šola postala resnično demokratična ustanova, brez prostora za politične propagande vsiljene zviška in dokler se ne bo vpliv reakcionarnih krogov omejil na farovž in cerkev, ne da bi vsiljeval srednjeveške predsodke javnim ustanovam.

Zabubljena kultura

Naročili so mi, naj napišem članek o Mladinski skupini «Pinko Tomazič» za prvomajsko številko «Pesti».

«Kaj naj napišem? Kdo smo, kako smo nastali?»

«Ne, verjetno to že vsi vedo... Napiši nekaj drugega».

Nekaj drugega - torej nekaj novega: da smo narodnostno mešana skupina to vsi vedo: da se začasno ukvarjamo s petjem - to je tudi znano; da se predstavljamo s socialno in borbena (... tudi narodno) pesmijo - to vedo vsi tisti, ki so nas že slišali. Da smo trn v peti nekaterim slovenskim kulturnikom - tega vsi ne bi verjeli. Resnica je pa taka: kratkomalo so nam očitali, da pojemo preveč italijanskih pesmi ali, bolje povedano, da sploh pojemo italijanske pesmi. In še, da v našem programu ni moč zaslediti

nikakršnega gesla. «In kdo je ta Bob Dylan?» so nas vprašali. Zgovoren primer slovenske zabubljene kulture. Sprašujem se, čemu smo sodelovali pri diskusiji o novih poteh naše kulture. Ne ... obratno: sedaj gotovo vem, kdo so naši sovražniki, kje se skrivajo. Naj si Brdavs nikar ne zamišlja s svojega kadrskega pulta, da se bomo vдали, da bomo zatajili naš najpomembnejši uspeh: pod isto streho smo spravili Slovence in Italijane, mlade, napredne sile. Uresničili smo prazno besedičenje politikov. Dali smo besedi sožitje konkreten pomen, uresničili smo postulat, da je za sožitje nujno spoznavanje. Naj ne zvenijo te besede kot bahanje mladostnika. To pišem iz ponosa... in ta ponos mi nam daje novih moči, da nadaljujemo po začrtani poti.

RZ

Novost?

Zopet Fanfani! Štirideset let pa se ni nič spremenilo, kljub zagotovilom Craxija, da se bo Italija prenovila, se vračamo vedno na izhodiščno točko, to je k demokrščanski usodi. Pomislite kako daleč nas je pripeljala ta Craxijeva modernistična nestrpnost in aroganca! Še pomnite, kako se je Craxi postavljal pred TV kamere in vsemirju oznanjal, da je on edini politik, ki zmore toliko poguma, da se ne boji novega? Še pomnite kako je tulil, da je on edini, ki brani pravico državljanov, da se z referendumom odločijo o (ne) jedrskem razvoju države? No, ta modernistični prvak se je, ko mu je naš Natta predlagal, da naj bi stranke, ki se zavzemajo za izvedbo referendumov sestavile vlado, stopil kot «puter». Pred konkretnim in izvedljivim predlogom, ki bi res bistveno spremenil politično dogajanje v Italiji, se je ta modernistični silak, ki se je nedavno tega tako brez okusa samopoveličeval v baraki iz pleha, ki so jo iznajdljivi arhitekti spemenili v starogrški tempelj za čaščenje trenutnega Bonaparteja, pokazal v svoji pravi luči, to je za cvekača, ki se peha samo za golo oblast. Mirne duše lahko trdimo, da je zaradi Craxija Italija izgubila edinstveno priložnost, da bi postala res sodobna in do kraja izpeljana parlamentarna demokracija. To bi se zgodilo v trenutku, ko bi KPI po štiridesetih letih končno vstopila v vlado. Craxi pa se tega še kako boji. Sicer res rjovi in tuli, da so vse politične insitucije gnile. Pravi, da bi morali spremeniti ustavo; zavzema se za to, da bi volilci neposredno izvolili predsednika republike. S tem meče samo pesek v oči volilcem, ker ko je imel prili ko, da res očisti italijansko politično močvirje se je tej zgodovinski priliki odrekel. Kaj hočete, Ronnie ne bi maral, da bi kar tako sodeloval z boljševiki.

Tako se torej komedija nadaljuje. Brez slepomišljenja naj volilci in še posebej mladina preprečijo, da bi se spremenila v tragedijo.

(W)

O enotem slovenskem nastopu

Slovenska narodnostna skupnost v Italiji in njeni predstavniki se morajo dobro zavedati čemu gredo naproti, ko hočemo izbojevati zaščitni zakon (oz. našo pravico do obstoja naše do obstoja kulture in narodnostne identitete).

Uspeh pridobitve zakona, njegova vrednost in zmožnost uporabe v korist vsega slovenskega življa v Italiji je odvisna v glavnem od enega samega pogoja: enotnosti Slovencev, neglede na njihovo politično opredelitev. Seveda enotnost slovenske akcije ne pomeni nekritično pristajati na vse pogoje, ki jih zahtevajo predstavniki vseh komponent v enotni slovenski delegaciji.

Treba je upoštevati dejstvo, da stranke odgovarjajo svojim volilcem v vsem, kar delajo, treba je tudi upoštevati dejstvo, da enotna delegacija odgovarja v prvi osebi Slovincem v Italiji.

Vsako ločeno pogajanje komponent enotne slovenske delegacije z vladnimi silami za doseg »okrnjenega« zaščitnega zakona, ali pa sprejemanje pogojev, ki bi odrezali beneške Slovence iz zaščitnega zakona, bi pomenilo IZDAJSTVO slovenske narodnostne skupnosti v Italiji, pomenilo bi neozdravljivo rano, ki bi privedla do ostrih notranjih konfliktov. Latinski pregovor DIVIDI ET IMPERA bi se uresničil z vsemi tistimi strašnimi posledicami za naš obstoj izven matične domovine, le v korist nacionalističnih sil, ki želijo doživeti konec manjšinske problematike in slovenskega gospodarstva v Italiji.

Nekaj, kar nas mlade volivce izredno presune je tudi to, kako se dogajajo nekatere stvari v višjih organih slovenskih organizacij, kot če bi šlo za mesta in funkcije v rimski vladi. Pravzaprav naše vode niso povsem čiste, če že ne kalne.

To so negativne posledice kompromisov s SSK, ki zahteva za svoj pristop k enotni slovenski delegaciji določene »protivrednosti«.

Primerov je nešteto. Omenimo naj le večji vpliv SSK v SSG. To barantanje je onemogočilo marsikatero našo pobudo, npr: nasprotovanje načrtovani manifestaciji na trgu Unità v Trstu in nato še manifestaciji v Rimu. Da ne bi spregovorili o prepovedi predstavitve Mermoljevega dela Pinko Tomažič in tovariši v SSG ne nazadnje pa še o letošnji prepovedi izvedbe Verčevega gledališkega dela Evangelij po Judi, ki je že bil napovedan v reper-

toarju SSG a »izvem abonmaja« (glej intervju z avtorjem: Ljubljansko delo 19.3.87 stran 14).

Res je, zaščito moramo doseči z enotnostjo, ampak ne za vsako ceno. Mi mladi komunisti imamo svoj ponos in zahtevamo torej sorazmerno razdelitev mest glede na volilno močjo med slovenskim prebivalstvom tudi v slovenski enotni delegaciji, in v slovenskih organizacijah.

Mnenja smo tudi, da je treba do-

seči, za doseg vsakršnega konkretnega rezultata ne samo notranjo temveč tudi zunanjo enotnost strank, kjer so Slovenci prisotni; t.j. na občinskih, pokrajinskih in deželnih odborih ali upravah.

Vsako zavezništvo z desničarskimi strankami je globoka zarez v naši enotni akciji. Če hočemo biti enakovredni tržaškimi in rimskimi vladajočim krogom moramo biti enotni tudi v javnih političnih nastopih.

Ali so ljudje...

Koliko besed je bilo že napisanih in izrečenih ob priliki prvega maja — praznika delavnih ljudi —, in koliko jih še bo.

Po navadi ob tej priliki spregovorimo in se spomnimo ljudi, ki redno in produktivno opravljajo svoje delo. Redkokdaj pa slišimo oziroma govorimo o »ne delavcih«, ljudeh, ki niso produktivni, ki ne dosegajo norm, ki si jih je zastavil človek, predvsem zato, ker nimajo možnosti, da bi vsaj delno te norme izpolnili.

Rada bi spregovorila o skupini ljudi, ki jih mi »normalni« ljudje kategoriziramo za prizadete.

Strokovnjaki, imenovani tudi defektologi ali specialni pedagogi, se poleg konkretnega dela z otroki, bodisi individualno kot skupinsko, bavijo tudi s terminologijo.

Ljudje, hote ali nehote, uporabljamo v vsakdanjem pogovoru tudi izraze, s katerimi defektologi definirajo stopnjo prizadetosti. Tako slišimo besede idiot, debil, imbecil, in te besede so izrečene kot žalitve.

Če bi se ljudje zavedali, kako lahko ti izrazi prizadenejo, ne samo »normalne« ljudi, ampak predvsem starše prizadetih, bi mogoče dobro premislili, predno bi jih izgovorili.

Danes so te izraze zamenjali novi, nekoliko manj boleči, kot so duševna prizadetost, mentalno manj razvita oseba in podobno.

Ljudje, kar se prizadetih tiče, smo zelo slabo informirani. Mogoče tudi probleme hote ali nehote prez-

remo. Prav je tudi, ko rečemo, da bi morala država poskrbeti za prizadete. Državo pa sestavljamo tudi mi. Iz tega sledi, da bi morali direktno ali indirektno zanje poskrbeti tudi sami. Toda v kolikšni meri se to res dogaja? Je sploh »problem« prizadetega pri nas urejen? Koliko sami sodelujemo pri reševanju tega problema?

»Normalni« otroci so šoloobvezni do štirinajstega leta starosti. Prav tako naj bi prizadet, kot je po zakonu določeno, obiskoval obvezno šolo.

Prizadeti otroci so tako še bolj prikrajšani pri vzgoji, v kolikor vzgoja se lahko pri njih izvaja, bolje je, če govorimo o učenju osnovnih spretnosti.

Še bolj pa kot otroci sami, so tu za marsikaj prikrajšani starši, ki si morajo sami pomagati, sami morajo poiskati pomoč pri posameznikih ali privatnih ustanovah.

»Normalni« ljudje bi bili že v veliko pomoč, če ne bi starše obsojali, otroke pa, ko jih srečamo na ulici ali kje drugje prezrli.

Vsak otrok, »normalen ali prizadet«, je svet zase, je osebnost zase, je bitje, ki živi in se razvija.

Sprejmemo prizadetega v okolje, dajmo mu možnost, da zaživi normalno življenje. Predvsem pa bodimo solidarni s starši, ker nikoli ne vemo, kako se lahko narava poigra z našimi bodočimi otroki, vnuki ali pravnuki. Mogoče bomo že jutri, tudi mi, rabili pomoč.

